R 5859 (page 60)

தேவனுடைய வீரர்களில் இரு கூட்டத்தினர்

TWO BANDS OF GOD'S HEROES

எபிரெயர் 11:1; 12:1

"ஆகையால், மேகம்போன்ற இத்தனை திரளான சாட்சிகள் நம்மைச் சூழ்ந்துகொண்டிருக்க, பாரமான யாவற்றையும், நம்மைச் சுற்றி நெருங்கிநிற்கிற பாவத்தையும் தள்ளிவிட்டு, விசுவாசத்தைத் துவக்குகிறவரும் முடிக்கிறவருமாயிருக்கிற இயேசுவை நோக்கி, நமக்கு நியமித்திருக்கிற ஓட்டத்தில் பொறுமையோடே ஓடக்கடவோம்." - எபிரெயர் 12:1

வேதாகமம், விசுவாசத்தினைக் கிரியைக்கு மேலாக வைக்கின்றது, ஏனெனில் விசுவாசத்தினால் ஏவப்படாத எந்தக் கிரியையும் தேவனுக்கு ஏற்புடையதாய் இருப்பதில்லை. ஆகையாலே "விசுவாசமில்லாமல் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருப்பது கூடாதகாரியம்" என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. வேதாகமம் இரண்டு வேறுபட்ட விசுவாச வீரர்கள் வகுப்பாரை நமது கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகின்றது; இவ்விரு வகுப்பாருமே தேவனைப் பிரியப்படுத்தினார்கள்; இரு வகுப்பாருமே தேவனிடமிருந்து உயர்வான வெகுமதியினைப் பெற்றுக்கொள்ளப்போகின்றார்கள். இந்த வகுப்பாரில் ஒரு வகுப்பார் இயேசுவின் நாட்களுக்கு முன்பு வாழ்ந்தவர்கள் ஆவார்கள்; மற்ற வகுப்பார் அவரது நாட்களிலிருந்தே காணப்பட்டு வருகின்றனர். விசுவாச வீரர்களில் முதல் வகுப்பார் முற்பிதாக்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்; மற்ற வகுப்பார் அவர்களது தலையாகிய இயேசுவோடுகூடத் தேவனுடைய புத்திரர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். தேவனுடைய ஊழியக்காரர்கள் மத்தியிலுள்ள இப்பிரிவு குறித்து வேதவாக்கியங்களில் தெளிவாகக் காண்பிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், இது சமீப காலத்திற்கு முன்புவரையிலும் கர்த்தருடைய ஜனங்களினால் கவனிக்கத் தவறப்பட்டு வந்தது.

ஏனோக்கு, ஆபிரகாம், தாவீது, எரேமியா, இன்னும் மற்றவர்கள் எவ்வளவுதான் உண்மையுள்ளவர்களாக அல்லது நேர்மையுள்ளவர்களாக இருப்பினும், இவர்கள் புத்திரர் வீட்டாரின் அங்கத்தினர்களெனத் தேவனால் அங்கீகரிக்கப்பட முடியாது; ஏனெனில் இவர்கள் இயேசுவின் நாட்களுக்கு முன்னதாக - அதாவது ஒவ்வொரு மனுஷனுக்காகவும் இயேசு மரணத்தினை ருசிபார்ப்பதற்கு முன்னதாக வாழ்ந்தவர்கள் ஆவார்கள். முதல் மனுஷனாகிய ஆதாம், தேவனுடைய புத்திரனாக அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக வேதாகமம் சுட்டிக்காட்டுகின்றது (லூக்கா 3:38). ஆதாமினுடைய கீழ்ப்படியாமையின் மூலமாகப் பாவம் உலகத்திற்குள் பிரவேசித்தது முதற்கொண்டு, மனுஷ குடும்பத்திலுள்ள எவரையுமே தேவன் தமது புத்திரர்களென அங்கீகரித்ததில்லை - அதாவது நம்மைத் தேவனிடத்திற்கு மீண்டும் கொண்டுசெல்லவும், குமாரத்துவத்திற்குரிய கதவினைத் திறக்கவும்தக்கதாக இயேசுவந்து, அநீதியுள்ளவர்களுக்குப் பதிலாக நீதியுள்ளவராய் மரிப்பதற்கு முன்புவரையிலும், அனைவருமே பாவிகளாகவே இருந்தனர். இதற்கு இசைவாகவே பரிசுத்த பவுல் அடிகளார்: "மோசே பணிவிடைக்காரனாய், அவருடைய வீட்டில் (பணிவிடை வீட்டாரில்) எங்கும் உண்மையுள்ளவனாய் இருந்தான். கிறிஸ்துவோ அவருடைய வீட்டிற்கு (புத்திரர் வீட்டாருக்கு) மேற்பட்டவரான குமாரனாக உண்மையுள்ளவராயிருக்கிறார்" என்று கூறியுள்ளார். (எபிரெயர் 3:5-6)

இரு வீட்டாருக்கு இடையிலுள்ள வித்தியாசம்

ஆகையால் சிலுவை வருவதற்கு முன்பு காணப்பட்டவர்களும், கடைசி அங்கத்தினராக யோவான் ஸ்நானனைப் பெற்றவர்களுமாகிய நற்குணசாலியான சகோதரருக்கும், சிலுவையின் காலங்களுக்குப்

பின்னர் கடந்து வருபவர்களும், அப்போஸ்தலர்களை முதல் அங்கத்தினர்களெனப் பெற்றுக்கொண்டவர்களுமாகிய நற்குணசாலியான சகோதரருக்கும் இடையிலுள்ள வித்தியாசம் தெளிவாய்க் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த யோவான் ஸ்நானன் முற்பிதாக்களில் கடைசி ஆவார் என்பதற்கு ஆண்டவரின் பின்வரும் வார்த்தைகள் சாட்சியாய் இருக்கின்றன: "ஸ்திரீகளிடத்திலே பிறந்தவர்களில் யோவான் ஸ்நானனைப்பார்க்கிலும் பெரிய தீர்க்கத்தரிசி ஒருவனுமில்லை; ஆகிலும், தேவனுடைய இராஜ்யத்தில் சிறியவனாயிருக்கிறவன் அவனிலும் பெரியவனாயிருக்கிறானென்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்." (லூக்கா 7:28)

முற்பிதாக்கள் மற்றும் கிறிஸ்தவ பாத்திரவான்களுக்கு இடையிலுள்ள இவ்வித்தியாசத்தினை நம்முடைய இன்றைய பாடத்தில் பரிசுத்த பவுல் அடிகளார் தெளிவாய்த் தருகின்றார். முற்காலங்களில் உள்ளவர்களில் முதன்மையானவர்களின் பெயர்களை அவர் முதலாவது பட்டியலிடுகின்றார் - அதாவது ஏனோக்கு, ஆபிரகாம், தாவீது, எரேமியா முதலானவர்களைப் பட்டியலிடுகின்றார். இவர்களது விசுவாசத்தினைக்குறித்துத் தெரிவித்து, இவர்கள் தேவனுக்குப் பிரியமானவர்களாகவும், நற்குணசாலிகளாகவும், பாராட்டப்படத்தக்கவர்களாகவும் காணப்பட்டனர் என்று கூறுகின்றார். பின்னர் இவர்களுக்குத் தேவன் கொடுத்த வாக்குத்தத்தத்தினை இவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை எனும் உண்மையினைக் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகின்றார்.

இயேசுவின் நாட்களுக்கு முன்னதாகத் தேவன் பரம காரியங்களுக்கு அடுத்தவைகளைக்குறித்து வாக்குத்தத்தம்பண்ணவில்லை என்பது நினைவில்கொள்ளப்பட வேண்டும். முற்பிதாக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதும், அவர்களது வைராக்கியம் மற்றும் பக்தியினை ஊக்குவித்ததுமான வாக்குத்தத்தங்கள், அனைத்துமே பூமிக்குரிய வாக்குத்தத்தங்களாய்க் காணப்பட்டன; உதாரணத்திற்கு: "கர்த்தர் ஆபிராமை நோக்கி: உன் கண்களை ஏறெடுத்து, நீ இருக்கிற இடத்திலிருந்து வடக்கேயும், தெற்கேயும், கிழக்கேயும், மேற்கேயும் நோக்கிப்பார். நீ பார்க்கிற இந்தப் பூமி முழுவதையும் நான் உனக்கும் உன் சந்ததிக்கும் என்றைக்கும் இருக்கும்படி கொடுத்து, நீ பரதேசியாய்த் தங்கிவருகிற கானான் தேசமுழுவதையும், உனக்கும் உனக்குப் பின்வரும் உன் சந்ததிக்கும் நித்திய சுதந்தரமாகக் கொடுத்து, நான் அவர்களுக்குத் தேவனாயிருப்பேன்" என்பதே ஆபிரகாமுக்குப் பண்ணப்பட்ட வாக்குத்தத்தமாய் இருந்தது. (ஆதியாகமம் 13:14-15; 17:8)

ஆபிரகாமுக்குப் பண்ணப்பட்ட இந்த வாக்குத்தத்தமானது இன்னமும் பாதுகாப்பாகவும், இன்னமும் நிறைவேறாமலும் காணப்படுகின்றது என்ற விஷயத்தின்மீது பரிசுத்த ஸ்தேவான் அவர்கள் நமது கவனத்தைத் திருப்புகின்றார். ஆபிரகாம் கால் பதித்த தேசத்தினை அவர் முழுமையாய்ப் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை என்று தெரிவிக்கின்றார். இந்த வாக்குத்தத்தத்தினுடைய அடிப்படையில், ஆபிரகாமினுடைய உயிர்த்தெழுதலைக்குறித்தும், தேவனுடைய ஏற்றவேளையில் இவர் தேசத்தைச் சுதந்தரித்துக்கொள்வார் என்பதுகுறித்தும், இவரது உண்மையுள்ள வித்து அல்லது சந்ததியினர் இவருக்குப்பின் அதைச் சுதந்தரித்துக்கொள்வார்கள் என்பதுகுறித்தும் ஸ்தேவான் உறுதிப்படுத்துகின்றார்.

மேலும் புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள வாக்குத்தத்தங்கள் ஆவிக்குரியவைகளாய் மாத்திரம், அதாவது

R5859 : page 61

பரத்திற்குரிய வாக்குத்தத்தங்களாய், பரத்திற்கடுத்தவைகளாய்க் காணப்படுகின்றன. இயேசு தம்முடைய இரண்டாம் வருகையின்போது ஸ்தாபிக்கவிருக்கும் பரலோக இராஜ்யத்தில், இந்தக்கிறிஸ்தவ பாத்திரவான்கள் அவரோடுகூட ஒரு பங்கினைப் பெற்றுக்கொள்வார்களென வாக்களிக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் அவரோடுகூட உடன்சுதந்தரர்களாய்க் காணப்படப்போகின்றனர்; அவரோடுகூடப் பாடுபட்டார்களானால், அவரோடுகூட மகிமைப்படுத்தவும்படுவார்கள் (உரோமர் 8:17). இவர்களுக்குரிய வாக்குத்தத்தம், இவர்கள் ஆசாரியர்களின் இராஜ்யமாக அல்லது இராஜரிக ஆசாரியத்துவமாக இருப்பார்கள் என்பதேயாகும்; ஆனால் முற்பிதாக்களுக்குரிய வாக்குத்தத்தமோ, அவர்கள் "பூமியெங்கும் பிரபுக்களாக இருப்பார்கள்" என்பதேயாகும். (1 பேதுரு 2:9; வெளிப்படுத்தல் 20:6; சங்கீதம் 45:16)

கிறிஸ்தவ வீரர்கள் மனுஷ சுபாவத்தினின்று, திவ்விய சுபாவத்திற்குச் சுபாவ-மாற்றம் அடைய வேண்டும்; இந்தச் சுபாவ-மாற்றமானது, தற்காலத்தில் பரிசுத்த ஆவியினால் அடையும் ஜெநிப்பித்தலில் துவங்குகின்றது; மேலும் இந்தச் சுபாவ-மாற்றத்தின் நிறைவேறுதலானது உயிர்த்தெழுதலில் - "ஒரு நிமிஷத்திலே, ஒரு இமைப்பொழுதிலே மறுரூபமாகுதலில் சம்பவிக்கும்;" "கனவீனமுள்ளதாய் விதைக்கப்படும், மகிமையுள்ளதாய் எழுந்திருக்கும்; பலவீனமுள்ளதாய் விதைக்கப்படும், பலமுள்ளதாய் எழுந்திருக்கும். ஜென்மசரீரம் விதைக்கப்படும், ஆவிக்குரிய சரீரம் எழுந்திருக்கும்" (1 கொரிந்தியர் 15:43-44). ஆனால் புதிய சுபாவத்திற்குப் பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்படாத முற்பிதாக்கள் வேறொரு உயிர்த்தெழுதலை, அதாவது மனுஷீக பூரணத்திற்குரிய உயிர்த்தெழுதலை அடைவார்கள்.

விசுவாச வீரர்களிலுள்ள இரு வகுப்பாரை வேறுபடுத்திக் காண்பித்த பிற்பாடு, 39 மற்றும் 40-ஆம் வசனங்களில் அப்போஸ்தலன், இந்த முற்பிதாக்கள் "விசுவாசத்தினாலே நற்சாட்சிபெற்றும், (இவர்களுக்கு) வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்டதை அடையாமற்போனார்கள்" என்று தெரிவிக்கின்றார். அவர்கள் நம்மையல்லாமல் (கிறிஸ்தவ வீரர்களாகிய, இயேசுவின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி நடக்கிற நம்மையல்லாமல்) பூரணராகாதபடிக்கு விசேஷித்த நன்மையானதொன்றைத் தேவன் நமக்கென்று வாக்குத்தத்தம்பண்ணியுள்ளார். வேறு வார்த்தைகளில் சொல்ல வேண்டுமெனில், கிறிஸ்து முதலாவதாகக் காணப்பட வேண்டும் - இயேசு தலையாக, பின்னர்ச் சபை அவரது சரீரமாக இருக்கும்படிக்குத் தேவன் ஆரம்பத்திலேயே ஏற்பாடுபண்ணியுள்ளார்; இவர்களைப் பூரணப்படுத்தின பிற்பாடு, அதாவது முதலாம் உயிர்த்தெழுதல் சம்பவித்த பிற்பாடு, தெய்வீக வாக்குத்தத்தங்கள் முற்பிதாக்களுக்கு நிறைவேற துவங்கும்; பின்னர் அது இறுதியில் "பூமியின் குடிகள் யாவரிடத்திற்கும்" கடந்துசெல்லும். (ஆதியாகமம் 12:3; கலாத்தியர் 3:29)

கிறிஸ்தவ ஓட்டப்பந்தயம்

தெய்வீக நிபந்தனைகளின்படி ஆசீர்வாதத்தினைப் பெற்றுக்கொள்ள விருப்பமாயிருக்கும் மனுஷ குடும்பத்தின் ஒவ்வொரு அங்கத்தினனுக்கும், தேவன் மாபெரும் ஆசீர்வாதங்களை வைத்திருக்கின்றார். ஆனால் வேதாகமத்தில் நமது கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள ஆசீர்வாதங்களிலேயே பிரதானமான ஆசீர்வாதமானது, சபை வகுப்பாருக்குக் கொடுக்கப்படப்போகிறவையாகும் - இந்தச் சிறுமந்தையினருக்கே பிதா இராஜ்யத்தையும், மகிமையையும், இயேசுவினுடைய ஆயிர வருஷ ஆளுகையின்போது உலகத்தை ஆசீர்வதித்திடும் வேலையில் அவரோடுகூட இணைந்திடும் கனத்தையும் கொடுக்க சித்தமாயிருக்கின்றார்.

அப்போஸ்தலன் இவர்களிடம் இன்றைய நாளின் ஆராய்ச்சிக்குரிய கடைசி இரண்டு வசனங்களில் பேசுகின்றார்: "ஆகையால், மேகம்போன்ற இத்தனை திரளான சாட்சிகள் நம்மைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்க, பாரமான யாவற்றையும், நம்மைச் சுற்றி நெருங்கிநிற்கிற பாவத்தையும் தள்ளிவிட்டு, விசுவாசத்தைத் துவக்குகிறவரும் முடிக்கிறவருமாயிருக்கிற இயேசுவை நோக்கி, நமக்கு நியமித்திருக்கிற ஓட்டத்தில் பொறுமையோடே ஓடக்கடவோம்; அவர் தமக்குமுன் வைத்திருந்த சந்தோஷத்தின்பொருட்டு, அவமானத்தை எண்ணாமல், சிலுவையைச் சகித்து, தேவனுடைய சிங்காசனத்தின் வலதுபாரிசத்தில் வீற்றிருக்கிறார்." (எபிரெயர் 12:1-2)

அப்போஸ்தலன் ஆற்றல்மிக்க விதத்தில் காரியங்களை நியாயப்படுத்துகிறவர் ஆவார்; ஏனெனில் இந்த வார்த்தைகளில் அவர் முற்பிதாக்களுடைய பட்டியலைத் திரும்பிப்பார்க்கவும், அவர்கள் எப்படிச் சகித்தார்கள், எப்படித் தேவனுக்கு உண்மையுள்ளவர்களாகவும், நேர்மையுள்ளவர்களாகவும் காணப்பட்டார்கள் என்பதைச் சிந்தித்துப்பார்க்கவும் கூறுகின்றார். திவ்விய தளத்தில் தேவனுடைய புத்திரர்களாகிடுவதற்கும், "திவ்விய சுபாவத்தினை" அடைவதற்குமான சிலாக்கியத்தினையும், அதிகப்படியான ஆசீர்வாதத்தினையும் அருளப்பெற்றிருப்பவர்களாகிய நம்மை மேகம் போன்ற சாட்சிகளென அந்த முற்பிதாக்கள் கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்றும், அந்த முற்பிதாக்களை நாம் கவனிக்க வேண்டும் என்றும் கூறுகின்றார். (யோவான் 1:12; 2 பேதுரு 1:4)

அவர் நம் மனங்களுக்கு முன்பாக ஒரு மாபெரும் ஓட்டப்பந்தயத்தினைச் சித்தரித்துக் காட்டுகின்றார்; இதில் நாம் ஓட்டப்பந்தய வீரர்களாய்க் காணப்படுகின்றோம். இதில் நம்முடைய விசுவாசத்தினைத் துவக்கினவரும் - இந்தப் பந்தயத்தில் ஓடுவதற்குரிய சிலாக்கியத்தினைத் தந்தவரும் - தேவையான பொழுதெல்லாம் உதவிசெய்யும் கிருபையினைத் தருவதாக நமக்கு வாக்களித்தவருமான இயேசு, தலைவராக முன்னே கடந்துபோயுள்ளதைச் சித்தரித்துக்காட்டுகின்றார். இயேசு எவ்வாறு இந்த ஓட்டப்பந்தயத்தில் ஓடினார் என்றும், தமக்கு முன்பு பிதாவினால் வைக்கப்பட்டிருந்த சந்தோஷத்தை விசுவாசத்தினால் எதிர்நோக்கினார் என்றும் நமக்குச் சித்தரித்துக்காட்டுகின்றார். இயேசு எப்படி நேர்மையாய்க் காணப்பட்டார் என்பதையும், எதைச் சகித்தார், அதாவது சிலுவை மற்றும் அதன் அவமானத்தினைச் சகித்தார் என்பதையும் நமக்குச் சித்தரித்துக்காட்டுகின்றார். இயேசுவை தெய்வீகமானவரின் வலதுபாரிசத்தில் வீற்றிருக்கப்பண்ணி, அவருக்கு பெரிய வெகுமதியினை அளித்ததில் உள்ள பிதாவின் உண்மையினைச் சித்தரித்துக்காட்டுகின்றார். பின்னர் இயேசுவினால் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டதும், அவரது பலியினுடைய புண்ணியத்தின் மூலம் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக நமக்கு முன்வைக்கப்பட்டதுமான இந்த மாபெரும் பரிசிற்குரிய ஓட்டப்பந்தயத்தில் பிரம்மாண்டமாயும், வெற்றிகரமாயும் ஓடிடுவதற்கு நமக்குத் தடையாய் இருக்கும் எல்லாவற்றையும், எல்லா இடையூறுகளையும், "பாரமான யாவற்றையும் தள்ளிவிட்டு ஓடக்கடவோம்" என்ற அறிவுரை நமக்குக் கடந்துவருகின்றது.

இந்த ஓட்டத்தில் நாம் ஓடுவதற்கு மிகுந்த தடையாகக் காணப்படுபவைகளில் ஒன்று பாவம் எனவும், நம்முடைய அவயவங்களில் நம்மால் சுதந்தரிக்கப்பட்ட பாவத்தினால் நெருக்கப்பட்டவர்களாய் இருக்கின்றோம் எனவும், நாம் விடாமுயற்சியோடு மாத்திரமல்லாமல், பொறுமையாயும் ஓடவேண்டும் எனவும் அப்போஸ்தலன் நமக்கு நினைப்பூட்டுகின்றார்; ஏனெனில் இவ்வளவு பெரியதொரு பரிசினை அடையப்போகின்ற ஒருவனுக்கு பொறுமையானது அவசியமாய் இருக்கின்றது; மேலும் பரம பிதாவிற்கும், சத்தியத்திற்கும், சகோதர சகோதரிகளுக்குமான அவனது உண்மை மற்றும் பக்தி/அன்பு தொடர்புடைய விஷயங்கள் அனைத்திலும், அவன் நிரூபிக்கப்பட வேண்டும் மற்றும் பரீட்சிக்கப்பட வேண்டும். இந்த இடுக்கமான வழியில் தங்களது தலைவருக்கு ஒத்த குணலட்சண சாயலை அடைபவர்கள் மாத்திரமே அவரோடுகூட, அவருக்கு ஒப்பாகக் காணப்படுவதற்கும், அவரது மகிமையில் பங்கடைவதற்கும் நம்பிக்கைக்கொள்ளலாம்; ஏனெனில் இவர்கள் அனைவரும் தம்முடைய குமாரனுடைய சாயலாகிட வேண்டுமெனத் தேவன் முன்தீர்மானித்துள்ளார். (உரோமர் 8:29)